

par per una nit d'havaneres –de les quals era un fervent enamorat–, bo i sopant... Ja ho farem!

Ha sigut un home que, com tots bé sabeu, ha exercit sempre de beguerec de pro. Fins i tot goso dir que és de l'única cosa de què ha presumit amb orgull durant els seus llargs i amples vuitanta-dos anys. A tots ens consta que quan tenia qualsevol cabòria o trasbals pujava fins al mirador de Sant Ramon i allí, lliurant plenament tant els ulls com l'esperit a la serena contemplació del seu gratificant paratge, fàcilment es retrobava i li esdevenia la diafanitat, i tornava amb la més plena placidesa. Quina

professió d'amor i quina més senzilla grandesa!

Quan el dilluns dia 16 de desembre, amb ple sol del migdia, entràvem a Begur per tal de dir-li l'últim adéu, tinguérem el convenciment que es castell i es poble havien esdevingut molt més petits, que la llum s'havia esmorteït, que el blau del cel era molt més lívid i que, definitivament, d'ara endavant, trobarem un Begur molt incomplet.

I és per això, i moltes, moltíssimes altres coses, que ni podem ni volem oblidar-te. N'estem molt contents, contentíssims, d'haver-te conegut, d'haver-te tractat, d'haver-te estimat. I sempre que sentirem que un flabiol ata-

ca l'inici d'una sardana, callarem, i mirant-nos als ulls, comptarem "un, dos, tres...".

"[...] en quedar-me sol, m'envoltava una placidesa inenarrable, vaig mirar al cel, ja ple d'estels, i les últimes clarors del crepuscle em dibuixaven sobre un horitzó tènuelement rosat les siluetes del Montseny, dels Àngels, de Rocacorba, del Canigó, del Montgrí... mentre els fars del cap de Creus i Ses Medes em feien l'ullet".

Josep Carreras i Riera

Marc Heras Vila

Record inesborrable

Estimats amics, en aquesta edició d'*Es Pedrís Llarg* trobarem a faltar l'article del meu pare. Dic "en aquesta", però el que penso és que el trobarem a faltar en tots els propers números. La senzillesa a l'hora d'escriure i la gràcia d'aquest tarannà beguerec han aconseguit de tots nosaltres un interès i una atracció envers la història del nostre poble. Durant molts anys ens ha explicat les seves vivències com si narrés un conte on els protagonistes són els nostres avantpassats, i els decorats, els mateixos carrers i paisatges que trepitgem i vivim...

Ara, que ja no hi és, sempre trobo una estona al dia per pensar en ell i en la seva manera de ser. Crec que ha estat una persona que ha passat per la vida fent el bé i procurant la felicitat dels altres. Era amable i educat, alegre, xerraire i afectuós; era molt vital, li agradava aixecar-se aviat, anar a comprar el pa i la llet, i veure com els carrers s'omplien de llum i de gent. Baixava al jardí a cuidar les flors, i cada dos per tres en pujava un ram a la meva mare. Ho feia sense compliments ni romanticismes, fins i tot, sovint, rondinant perquè els gats li havien aixafat els geranis o les hortènsies. Però allà, dins un gerro amb aigua deixava la seva manera d'estimar... De tant en tant en preparava un per a mi...

Ens hauria agradat gaudir un temps més de la seva presència, però tenia el cor cansat, i la mort se'ns el va endur lluny de nosaltres. Una doctora ens va dir que els cors també es cansen de tan estimar, i que aquest

Inauguració a Begur de "La nissaga dels Carreras".

devia ser el cas del nostre pare... Segurament no era un diagnòstic gaire equivocant, ja que a part de la seva família, era una persona que estimava un xic a tothom, una miqueta a cada un de vosaltres, amb molta honestedat, el cor a la mà i els cabells ben blancs. Per això ens agradaria donar-vos les gràcies per haver estat uns fidels lectors del nostre pare, per haver-li sabut donar la il·lusió i l'empenta per escriure en aquestes pàgines fins als darrers dies de la seva vida.

Ara, hem d'aprendre a viure sense ell perquè la seva absència hi serà per sempre més. Des d'aquí, sigui on sigui, li volem demanar que no es preocupi, que el trobem molt a faltar però que aquesta primavera tornarà a florir el lilà, que la gespa tornarà a ser

verda, que plantarem petúnies, que la mamà cada diumenge dina a casa del tío Ricardo i la tia Carmen, i que la cuiden molt i molt; que la petita Berta va creixent, que comença a somriure i que és la nena més maca del món; que ara ja no fa tan fred, que els dies són més llargs, que avui la mamà ha fet un arròs que era molt bo; que aviat posaran les taules a plaça, que es va morir la tieta i la Pepita i la Maria Trias, i que en Manel aviat tornarà d'Andorra... Que el Barça no aixeca cap... I què sé jo quantes coses més et voldríem explicar, papà...!

Descansa en pau. T'estimem molt.

Elena Carreras i família